

[Ole Bjørn Kraft.]

års nationalbudget? Mener regeringen ikke, det vil være nyttigt at efterprøve, om dens egne forudsigelser, som jo er tilgrundliggende for den økonomiske politik, holder stik, og agter man fremtidig at skabe et nyt sammenligningsgrundlag hvert eneste år, for i så fald er der næppe andre end de nationaløkonomer, som udarbejder budgettet, der vil få glæde af det.

Den økonomiske og sociale politik må i en vis forstand ses under samme synsvinkel. Den sociale politik har til opgave at tilvejebringe et fordelingsgrundlag, som tager hensyn til dem, der er svagest stillet i samfundet. Imidlertid er der jo ikke blot spørgsmålet om at tilvejebringe en mere ligelig fordeling, vi må også sørge for, at der er noget at fordele. Vor socialpolitik vil ikke være meget bevendt, hvis den kun har til opgave at fordele vor fattigdom. Den højtærede socialminister har haft en god vinter. Vel er der bortset fra ulykkesforsikringsloven ikke sket store og principielle ændringer af vidtrækkende betydning, men der er på en række områder foretaget nyttige reformer, som også har fået mit partis tilslutning. Jeg forstår meget godt, at det er uhyre svært at sætte en grænse for den sociale udvikling, hvis man kan kalde det sådan, når man alene ser på, hvad man kan udrette ved hjælp af moderne hjælpemidler. Den sociale udvikling må imidlertid nøje afpasses efter de foreliggende økonomiske muligheder. Der er grænser for, hvor meget staten og kommunerne kan ofre, uden at det vil gå ud over produktionsresultatet. Efter vor opfattelse har staten i hvert fald ikke på noget tidspunkt råd til at tilsidesætte den selvhjælpsvilje, der bor hos de fleste mennesker. Hvis man når dertil, at alle efterhånden indstiller sig på, at samfundet skal klare alle ting, uanset hvilke muligheder man iøvrigt har for at klare dem selv, så vil de finansielle rammer simpelthen blive sprængt, og den sociale udvikling vil få et alvorligt tilbageslag, som ingen kan være interesseret i.

Mon der ikke hos den høje regering i dag er en vis fornemmelse af, at en mærkbar forhøjelse af aldersrenten ad de traditionelle veje simpelthen ikke længere lader sig realisere? Jeg tager i hvert fald dens politik på disse områder som et udtryk for, at den mener, at maksimumgrænsen nu er nået. Men alligevel kan man jo ikke sige, at hele problemet på dette område er løst fuldt tilfredsstillende for den ældre del af vor befolkning, og det får mig til endnu en gang at rejse det spørgsmål, som mit parti gang på gang har ført frem her i tinget, om ikke

samfundet ved at fremme selvhjælpsviljen simpelthen kunne række befolkningen en hjælpende hånd, som ville blive modtaget med stor taknemlighed. Vi ser jo vore aldersrentenyderorganisationer — altså de, som i øjeblikket under det nuværende system er nydere — i resolution efter resolution, i artikler i deres blade rejse kravet om en folkeforsikrings gennemførelse. Det var bl. a. på baggrund heraf, at vi i sin tid rettede henstilling til regeringen og fik nedsat en særlig folkeforsikringskommission, som vi indtil nu ikke har hørt så forfærdelig meget til, skønt den har arbejdet i halvandet år. Uden at ville foregribe forhandlingerne i denne kommission må det måske være mig tilladt at fremsætte et par enkelte betragtninger over hele dette spørgsmål.

Det, som er det gale ved det nuværende system er, at det får folk til at ophøre med at spare selv, fordi de ser, at de i virkeligheden kun får meget lidt ud af en sådan opsparing, når de trækker det fra, de kan risikere at miste i nedslag i aldersrenten. Der skal i virkeligheden en meget høj pensionsforsikring til for at give det samme beløb som en aldersrente på maksimumstørrelse med alle tillæg. Opsparingsviljen bliver også hemmet derved, at der har fundet en forringelse i pengeværdien sted, som har skabt et betydeligt misforhold mellem de afsavn, opsparingen i sin tid har kostet, og de goder, som den nu kaster af.

Det problem, vi står overfor, er altså at skabe en ordening, som i øget grad frister befolkningen til selvpensionering, og som samtidig giver en vis tillid til, at opsparede midler ikke går til inflation og dyrtid.

Jeg skal ikke komme ind på en længere udredning af, hvorledes man kan løse dette problem. Det er dog min tro, at man ved hjælp af en pensionsmæssig overbygning på det nuværende aldersrentesystem vil kunne nå et betydeligt stykke frem, særlig hvis en sådan pensionsordning undgår fondsdannelse, og man straks udbetaler til de nydende, hvad de ydende indbetaler, således at der bestandig er ligevægt i henseende til købekraft imellem de penge, der indbetales, og de penge, der udbetales.

Det forekommer mig i det hele taget, at den socialdemokratiske regering — og det er måske meget forståeligt, fordi den har en så lang historie bag sig på disse områder — er blevet altfor stereotyp i sin sociale opfattelse, man er ligesom groet fast i de gamle vaner, den gamle indstilling og de gamle traditioner, som i virkeligheden ikke længere er moderne eller svarer til tidens udvikling, til den økonomiske tilstand, der hersker i